

Cezar Paul-Bădescu

Frica de umbra mea

roman

POLIROM
2019

Cuprins

Protocol medical pentru „Conspirația tăcerii“	9
Degetul cocârjat	18
Memoriul	56
O femeie în lumea bărbaților	61
Credința	77
Viața și faptele lui Cristi	88
Cărți poștale de la locuri de veci	96
Revedere	107
Șoc și groază: cum a apărut sindromul Murakami . .	122
Poveste de Crăciun.	131
Suntem cool.	141
Filmul bate viața.	147
Devorări.	153
Grija.	182

„Lazăree, vino afară!“.

Mihaela s-a dat la o parte resemnată, iar eu am trecut dincolo de prag cu pași nesiguri. Era clar că nimerisem într-un moment nepotrivit, dar nu mai puteam da înapoi și picioarele mă purtau din inerție.

Înăuntru l-am văzut pe Cristi în picioare, în mijlocul camerei, cu mâinile tremurânde întinse către mine. Îi tremurau tot timpul, dar acum parcă mai mult ca oricând. Era în chiloți, tricou, iar părul, pe care-l ținea de obicei prins în coadă, îi cădea pe umeri în şuvițe îngălate. Când m-a zărit, și-a ridicat ochii în tavan și a zis:

„Părinte, îți mulțumesc că m-ai ascultat!“.

Apoi s-a repezit la mine și m-a luat în brațe. M-a strâns tare și, deși sunt un tip masiv, m-a ridicat de la pământ și m-a ținut un timp așa, cu picioarele în aer. Transpirația care șiroia pe el a-nceput să curgă și pe mine. O simțeam călduță și unsuroasă, îmi transmitea din căldura și din alcătuirea corpului său.

L-am auzit cum șoptește:

„Eu sunt învierea și viața. Cel ce crede în mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?“.

Mă strângea atât de tare, că aproape nu mai puteam să respir, dar eram incapabil să mă împotrivesc sau măcar să zic ceva. Mă întrebam doar când o să mă lase jos, că va trebui să mă lase cândva, nu? Ce să facă cu mine în brațe atâta timp?

„Crezi tu aceasta?“, a repetat mai tare.

„Ce?“, am articulat pierit.

A urmat un urlet:

„Crezi tu aceastaaa?“.

„Cred-cred, da!“, am răspuns repede și gâfâit.

„Atunci du-te și nu mai păcătui!“, mi-a zis în timp ce mă elibera din brațe.

Ajuns cu picioarele pe pământ, am rămas în continuare ținut. Cristi se uita la mine intens, cu ochii lui exoftalmici înveșmântați în faldurile grele ale cearcănelor, iar eu simțeam cum privirea lui mă paralizează și mă sfredelește în același timp. Era insuportabil.

Din fericire, n-a durat mult, pentru că mi-a întors brusc spatele și s-a dus la bucătărie.

Mihaela rămăsese în picioare lângă ușă, cu privirea în pământ. Mi-a zis în șoaptă:

„Îmi... îmi cer scuze! Îmi pare rău c-a trebuit să... N-a mai dormit de șapte zile. E o perioadă din aia...“.

„N-ar fi bine să chemi o Salvare?“, am întrebat.

„Nu știi ce vorbești!“

În clipa aia, Cristi s-a întors din bucătărie și a venit direct spre mine.

„N-ai auzit că ți-am zis «du-te și nu mai păcătui»?“

„Am auzit, Cristi, dar voiam să...“

„Atunci du-te dracu' și nu mai păcătui!“

În timp ce-mi zicea asta apăsât, m-a luat de-o aripă și aproape că m-a dus pe sus până la ușă. A deschis-o, m-a împins afară și a închis-o violent în

urma mea. Mă aflam din nou în întunericul scării și mi-a trebuit mult timp să mă adun și s-o iau pe pipăite până jos.

Țineam foarte mult la Cristi. De altfel, nu era deloc greu să te îndrăgostești de el, căci te fermeca pur și simplu. Te fermeca cu poveștile lui, cu teoriile lui despre literatură, cu poemele lui, cu desenele înflorate și migălite cu care-și împodobește caietele cu poezii, cu felul ultimativ în care-și trăia scrisul în primul rând și apoi viața. Cristian Popescu era un poet extraordinar și toate celelalte decurgeau din asta la el, se subordonau scrisului său.

Spunea că menirea lui e să mântuiască kitsch-ul. Și-și presăra poemele cu imagini tari, stridente, uneori chiar de prost-gust. Poezia lui părea întotdeauna că e pe muchie de cuțit, pe punctul de a cădea în penibil, dar se salva în extremis și această echilibristică îi dădea tot farmecul.

Mama e gospodină. Ea păstrează zahărul în cupele unui sutien vechi, îngălbenit, agățat cu două cuie de perete. Că numai așa se-ndulcește o oală întreagă de lapte c-o singură linguriță de zahăr, scria Cristi, stârnind oroarea cititorului. Sutien vechi pe post de zaharniță?!

Cel mai mult îi plăcea să vorbească sau să scrie despre kitsch-ul funerar. Oricum, kitsch-ul în general e morbid. Un pix de plastic aurit are ceva dintr-un cadavru machiat ca să pară un om care doarme.

Cristi a fost foarte marcat de moartea tatălui său, pe când era copil, și asta i-a influențat apoi și poezia, și viața. În poemul „Despre tata și noi“, a creat un fel de instalație kitsch – o cruce cu oglindă: *În locul pozei de pe crucea ta am pus o oglinjoară din poșeta mamei și ea vine la mormânt s-aducă ceva flori și înainte să plece își aranjează părul și se rujează în oglinjoara aia.*

Dispariția tatălui a fost doar începutul. Ea a fost asimilată de Cristi și astfel moartea a devenit lait-motivul vieții lui.

Ea – moartea mea din flori.

Mereu a visat că fruntea ei ridată, lăbărțată va fi folosită drept cotor de piele la un exemplar de lux al ediției mele de postume. Toată viața m-a rugat să scriu un poem pornografic special pentru fruntea ei.

A ei – a morții mele din flori.

Bineînțeles că a rămas și gravidă cu mine. Și nu numai o dată – de nenumărate ori. Rămânea gravidă numai cu lacrimă. Mă puneă să plâng în ea toată noaptea.

În ea – moartea mea din flori.

Dacă-n poezie voia să mântuiască kitsch-ul, în existența lui chinuită, aflată sub zodia schizofreniei, avea momente în care se credea însuși Iisus Hristos. Erau perioadele de criză, care se succedau ciclic și care-l transformau pe amabilul, șarmantul și inteligentul Cristi într-o ființă care nu aparținea lumii

acesteia. Una deloc blândă și iubitoare ca Hristos, dar care le atribuia tuturor roluri evanghelice. Cei apropiați aveau, desigur, rolurile principale: sora lui era Fecioara Maria, iubita lui era Maria Magdalena și așa mai departe. Eu am fost doar un personaj episodic, Lazăr.

În timpul crizelor nu dormea deloc mai multe zile, iar uneori dispărea de acasă și umbla aiurea pe străzi. Când era lucid, îmi povestea despre acele momente că vedea cum oamenii care treceau pe lângă el aveau capete de diavol. Și era convins că până la urmă avea să-i mântuiască și pe aceștia.

Bineînțeles că a fost internat de mai multe ori în spitalul de psihiatrie, iar în vremea lui Ceaușescu i s-au făcut și șocuri electrice. Când mi-a povestit despre asta, mi-a spus doar atât, cu fața albită de spaimă: „Nici nu-ți poți închipui cum sunt!... Șocurile electrice sunt iadul! Am fost în iad!“.

Ultima dată când am trecut pe la garsoniera din Piața Rosetti, am găsit-o din nou pe Mihaela cu lacrimi în ochi. De data asta Cristi nu mai era acolo. Îi spusese că vrea să se dedice rugăciunii inimii, să se roage neîncetat și că ea îl distrăgea de la asta. Se mutase la mama lui, în apartamentul din Drumul Taberei.

Mihaela mi-a dat o cafea și m-a întrebat dacă mai era așa de frig afară. Era, că ne aflam în luna februarie. A început să-mi spună cât de mult aștepta vara, că se săturase de iarna aia, a trecut rapid la nu știu

ce ticăloșie mai făcuse premierul Văcăroiu și în cele din urmă mi-a zis de o traducere năstrușnică pe care o văzuse la televizor: „no mercy“, tradus cu „nu, mersi!“ . Auzi tu! A și chicotit scurt la faza asta. Apoi a rămas pe gânduri o vreme, uitându-se pe geam. Când și-a desprins privirea de la cerul plumburiu de afară, mi-a arătat o zonă de murdărie pe peretele alb, deasupra canapelei.

„Uite, vezi pata asta gri, ca o aureolă? Aici obișnuia să-și țină capul, sprijinit de perete.“

Și a-nceput să plângă.

În dimineața zilei de 21 februarie 1995, Cristian Popescu murea în apartamentul mamei sale, din cartierul Drumul Taberei. Mama lui a fost și cea care l-a găsit. Era îngenuncheat, lângă marginea patului, cu trupul întins pe pat. Într-un prim moment, femeia a crezut că se ruga.

În urma autopsiei, medicii au pus diagnosticul de „insuficiență respiratorie acută“. Fără să fie bolnav cu plămâni, să aibă astm, bronșită sau altceva de genul acesta, Cristi și-a dat pur și simplu ultima răsufare și gata! Ca bătrânii care mor de moarte bună. Avea 36 de ani.

Când am intrat în capela Cimitirului Ghencea Militar și l-am văzut pe Cristi întins în mijlocul încăperii, am simțit că mă ia un val puternic, unul căruia nu puteam să mă împotrivesc, și am izbucnit în plâns. Un plâns cu sughițuri și cu mucii. Nu aveam